

Izhaja vsak dan, tudi ob nedeljah in praznikih, ob 5 jutraj.

Uredništvo: Ulica Sv. Frančiška Asiškega št. 20, I. nadst. — Val dopisni naj se pošilja uredništvu lista. Nežankirana pisma se ne sprejemajo in rokopi si ne vračajo.

Izdajatelj in odgovorni urednik Stefan Godina. Lastnik konsorcijski lista „Edinost“. — Tisk tiskarne „Edinosti“, vpisane zadruge z omejenim poročilom v Trstu, ulica Sv. Frančiška Asiškega št. 20. Telefon uredništva in uprave št. 11-57.

Naročnina znaša: Za celo leto K 31-20 Za pol leta „ 15-60 Za tri mesece „ 7-80 Za nedeljsko izdajo za celo leto „ 6-20 za pol leta „ 3-00

Posamezne številke „Edinosti“ se prodajajo po 5 vinarjev, zastarele številke po 10 vinarjev.

Oglaš se računajo na milimetre v širokosti ene kolone. Če ne: Oglaš trgovcev in obrtnikov mm po 10 vinarjev. Ostalnice, zaključne, postavnice, oglaš denarnih zavodov mm po 20 vinarjev. Oglaš v tekstu lista do pet vrst K 20.— vsaka nadaljna vrsta „ 2.—

Mail oglaš po 4 vinarje beseda, najmanj pa 40 vinarjev. Oglaš sprejema inseratni oddelek „Edinosti“. Naročnina in reklamacije se pošiljajo uredništvu lista. Plačuje se izključno le upravi „Edinosti“ — Plača in toži se v Trstu.

Uprava in inseratni oddelek se nahajata v ulici Sv. Frančiška Asiškega št. 20. — Poštneopravnilni račun št. 41.652.

EDINOST

Zvezna armadna poročila. AVSTRIJSKO.

DUNAJ, 19. (Kor.) Uradno se razglša: 19. avgusta 1917.

Vzhodno bojišče. — Nobenih posebnih dogodkov.

Italijansko bojišče. — Italijanci so ob Soči vnovič napadli stoletja k Avstriji pripadajočo Primorsko. Po poldrugourni najlažji topovski pripravi, ki so ji sledili večeraj popoldne posamični poizvedovalni sunki, je prešla danes zjutraj med Mrzljim Vrhom in morjem italijanska pehota v bitko. Boj se nadaljuje z največjo srditostjo skoro v vseh odsekih 60 km široke fronte, pri Tolminu, severovzhodno Kanala, med Desklami in Sv. Gabrijelom, južno Gorice in na kraški planoti. Dosedaj došla poročila so vseskozi ugodna.

Balkansko bojišče. — Neizpremenjeno.

Načelnik generalnega štaba: NEMSKO.

BEROLIN, 19. (Kor.) Veliki glavni stan, 19. avgusta.

Zapadno bojišče. — Armada kraljevice Ruprehta: V Flandriji je bilo bojno delovanje ob obali in od Ysera do Lysa, posebno v večernih urah zelo močno. V odseku Bixchoote—Hooge je nastel danes zjutraj topovski boj do nabijačnega ognja. Južno Langemarcka je prešel sovražnik v napad, pri katerem naj bi z umetnimi sredstvi zakriti oklopni vozovi pripravili pot pehoti. Po prvotnem vdoru v naše postojanke je bil sovražnik povsod zopet vržen. V Artoisu je doseglo topovsko delovanje ob prekopu La Bassée, na obeh straneh Lensa in na južnem bregu Scarpe od časa do časa večjo silo. Pri Havrincourt in zapadno Le Catelet (jugozapadno in južno Cambrai) so napadli Angleži po izdatni topovski pripravi z močnimi poizvedovalnimi oddelki; bili so odbiti v boju iz bližine. St. Quentin je bil zopet v francoskem ognju. — Armada nemškega cesarjeviča: Na Cheminu des Dames so prodre naše napadne čete vzhodno vasi Royere v sovražne jarko in pobile iz črnotplih Francozov obstoječo posadko. Ob Brimontu je bila naša akcija ugodna za nas; napravljenih je bilo več ujetnikov. V zapadni Šampanji je prišlo mimogrede do živahnih topovskih bojev. Topovska bitka pri Verdunu se nadaljuje. Tudi tekom noči je močni učivalni ogenj med Avocourtom in Ornesom le nekoliko oslabil. Napad francoskih letalcev na naše privezne balone je bil brezuspešen. Badenski napadni oddelki so prizadejali Francozom v gozdu Courieres z novim držnim napadom zopet izgube in so se vrnili z ujetniki. Večeraj je bilo sestreljenih 19 sovražnih letal in 1 privezni balon. Lovska skupina ritmostra Richthofina je sestrelila večeraj 200. nasprotnika. Uplenila je 121 letal in 196 strojinic. — Armada vojvode Albrehta: Nobenih večjih bojnih dejanj.

Na vzhodnem in macedonskem bojišču nič novega.

Prvi generalni kvartirniosterski pl. Ludendorff.

TURSKO.

CARIGRAD, 18. (Kor.) Iz glavnega stana se poroča: V Perziji je naš, v bližini Vana pridirajoči mešani oddelki pregnali Ruse iz njihovih postojank pri Selanu.

Sovražni letalci so vnovič napadli Smirno. Dva civilista sta bila ubita, šest ranjenih. — Sinajska fronta: Dne 17. t. m. je bilo eno sovražno letalo prisiljeno, da je pristalo za sovražnimi črtami. Francoski letalci so metali dne 17. t. m. bombe na Beirut. En prebivalec je bil ranjen.

SOVRAŽNA URADNA POROČILA. Rusko poročilo.

17. avgusta. — Romunska fronta: V smeri Ocne so avstroogrske in nemške čete dne 16. t. m. zjutraj obnovile svojo ofenzivo. Najhujši napadi so bili izvršeni

v okolišju Slanica in v bližini žgalnice. Severno in južno odtod se je sovražnik polastil dela nekega jarka, toda protinapadi romunskih rezerv so vzpostavili položaj. V smeri Focsani je izvršil sovražnik v noči 16. t. m. napade med Subseci, Muncelu in Novilica. Več naših oddelkov se je umaknilo nekoliko proti severu. Romunske čete so vrgle Nemce z bajonetmi nazaj in zopet vzpostavile položaj.

18. avgusta. — Romunska fronta: V smeri Ocne so se vršili ves dan boji v okolišju Slanica in Grosesci in žgalnice. Zvečer so bili vsi napadi sovražnika odbiti; sovražnik se je zamogel polastiti le nekaterih naših jarkov južno Slanica.

DOGODKI NA MORJU. BIKOLIN, 19. (Kor.) Wolfvov urad poroča: Dva naša podvodnika sta v zapornem vodovju krog Arglie zopet potopila 8 parnikov, 2 jadralni in eno ribiško ladjo, med njimi italijanski parnik „Oreste“ (2674 ton), s premogom na potu iz Anglie v Genovo. — 8. t. m. je bila neka angleška podvodniška past po enem naših podvodnikov v topovskem boju z za detki v stroje tako peškodovana, da je bila nesposobna za kretanje. Po nadaljnjih zadetkih e eksplozivna municija na parniku, s čimer je bil zažgal del ladje do vodne črte razdeljan, ladja je zgorela ter se je po orpednem sruču v stroje potopila. Podvodniška pas: je bila nato z nadaljnimi desetimi strelji popolnoma razstreljena.

Vesti iz Rusije. Delavski in vojaški svet v Rigi za avtonomno Litvansko.

STOCKHOLM, 18. (Kor.) Delavski in vojaški svet v Rigi je sklenil, da naj nerazdeljena Litvanska, obstoječa iz kurse in sundlandske gubernije ter iz litvanskega dela livlanske gubernije, tvori politično avtonomno ozemlje; nadalje je sklenil uvediti splošne, enake in tajne volilne pravice za litvansko ljudsko zastopstvo. Meje litvanskega ozemlja naj doidej območju prebivalstva.

Ruska vlada in ukrajinsko vprašanje. PETROGRAD, 18. (Kor.) Petrogradska brzojavna agencija javlja: Provizorična vlada je odobila statut generalnega tajništva Ukrajine in sicer do sestanka ustavoda le skupščine, ki naj odloči celo vprašanje ukrajinske samouprave ter bo najvišji upravni organ Ukrajine. Člane generalnega tajništva bo na predlog generalnega sveta Ukrajine, takozvane rade imenovala provizorična vlada. Tajništvo bo upravljalo petoro provinc Kijev, Volinijo, Podolsko, Poltavo in Černigov ter druge, ako bodo to želela njihova zvestva.

Avstroogrski in nemški podaniki poljske narodnosti v Rusiji ne reje oditi v izozemstvo.

AMSTERDAM, 18. (Kor.) »Algemeen Handelsblad« poroča iz Petrograda: Vlada naznanja, da morejo avstroogrski ali nemški podaniki poljske narodnosti odpotovati v izozemstvo, ako to dovolita ministri notranjih zadev in vojni minister.

Japonci ne pridejo v Rusijo. BERN, 19. (Kor.) Ruski sotrudnik »Bunda« objavlja poročilo iz Tokija, da je japonski minister za zunanje stvari naznanil voliteljem strank v parlamentu, da so poročila o predstojemem odposlanju japonskih čet v Rusijo le gola izmišljotina.

Zračni napad na Freiburg. BERLIN, 19. (Kor.) Wolfvov urad poroča: Neko sovražno letalstvo sedem letal se je pojavilo večeraj med 12 in 1 opoldne nad Freiburgom ter je iz velike višine vrglo na mesto več bomb. Štiri osebe so bile lahko ranjene po drobcih razbitih šip in ti poslopja peškodovana. vojaške stvarre škoda ni bilo. Naši v zasledovanje vzleteli bojni letalci so eno sovražno letalo iz srede hrodivja sestrelili, sovražno letalo se je razbilo na tlen.

Obenem pa je vest o Brichetovi boleznini čudni možitvi, ki jo je nameraval za svojo hčer, privabila številne posetnike v palačo.

Toda napram vsem tem radovednejšem, ki jih je večinoma poznal že po dvajset ali trideset let, se je Brichet tako zelo motil v osebah, kazal takoslabostelost spomina, zamenjavaj čas, imena in dogodke, da se noben posetnik, ko je odhajal, ni mogel vzdržati pripombe:

— Kakor se vse zdi, je Brichet nekoliko znorel, zaradi kapi, ki ga je zadela.

Ta izprememba je tako zelo padala v oči, da je Brichet tretji večer, odkar ga je zadela kapa, ko je že vstal iz postelje, zapustil Hanibala in de Lozerila, ki sta se pripravala pri peči, in stopil h Colardu, ki je spuščaj zaves pri oknu, in mu pošepetal čisto potihoma:

— Koliko časa me boš pa še puščal na tak način veljati za norega?

— Storite, kar sem že dvajsetkrat zahteval od vas, pa sem vam zopet na razpolago.

— Nikdar, to je moje edino varstvo! — je dejal Brichet.

— Končno boste vendar moral storiti . . . izlepa ali izgrda, — je odgovoril Colard s poudarkom.

IX. Brichetovo nadaljno ravnanje je le še bolj utrdilo mnenje o njegovih dušnih zmocnosti. Dočim je preje tako odločno vztrajal na onem srmatotnem možitvenem načrtu, se je zdelo, da hoče sedaj stvar zavleči za negotov čas.

Skoraj bi se bilo dalo celo misliti, da je popolnoma opustil ta načrt, če bi se bilo vedelo, da je pregovoril de Lozerila, da naj stanuje pri njem, in da je le-ta živl pri njem kot zet pri tasi.

V resnici tudi štirinajst dni po zgoraj opisanih dogodkih razum de Lozerila ni nič več v palači resno mislil na možitev Pavline z de Lozerilom.

Po presenetljivo ugodnem sprejemu svoje ženine ponudbe se je de Lozeril vzdal blodnji, da bo že v najkrajšem času inel v svojih rokah milijonsko dedščino.

Nadaljnji dogodki pa so mu prav kmalu dali povod, da se je začel povpraševati, ali ni vse morda le slaba šala, ali pa če ni Brichet v resnici zblaznel, kot se je zatejvalo splošno.

Stvari so se namreč razvijale tako-le: Kakor hitro se je predstavil v palači, ga je Brichet ves vesel nastanil v krasni sobi, in mu potem, ko je sam vse ukrenil glede opreme sobe, dejal smehljaje se:

— Jejte, pijte in spite, kolikor in kakor najbolj morete, ter bodite prepričan, da sem vam zelo naklonjen.

Odtlej pa tudi v nameravani ženitvi ni izpregovoril niti besedice več.

Kedarkoli je de Lozeril sprožil zopet to stvar, je Brichet vselej zmigal z rameni in ga vprašal:

— Ali se vam mudi tako zelo, da bi zlezl v zakonski jarem?

— Ne, toda videl bi pa vsaj rad, da bi se določil neki rok.

— Vaš rok bo tudi moj . . . namreč tisti, ki ga določite vi sporazumno s Pavlino . . . Glejte torej, da boste čim bolj dvoril svoji bodoči soprogi, da jo pridobite za to, da se izreče za čim najkrajši

rok, kar želim tudi jaz, — mu je odgovoril potem Brichet.

De Lozerilu pa je bila dvoritev Pavline zelo težavna, ker Pavlina ni prihajala iz svoje sobe. Najmanj dvajsetkrat se ji je de Lozeril že hotel pokloniti, toda vsaki-krat mu je Colard zastavil vhod, javljajoč mu vselej:

— Gospodična ne sprejema posetov.

Ko se je de Lozeril nato vrnil k Brichetu, da bi se mu pritožil zopet svojo nevidno zaročenko, mu je Brichet odgovoril dobrosrčno:

— Malica je nekoliko boječa. Dajte ji časa, da se bo mogla privaditi vabljivi misli, da postane vaša soproga.

Pavlina pa se je tako odločno branila te namisli, da si je de Lozeril po preteku štirinajstih dni dejal vse besen:

— Kakor se zdi, so se tu dogovorili vsi ljudje, da me bodo imeli za norca.

Kajti tudi Hanibal je bil soudežen pri nesrečnem poteku de Lozerilove stvari. Ze dve uri po de Lozerilovi preselitvi v palačo je prišel v njegovo sobo ter ga pozdravil z naslednjim nagovorom, kate-

— Nikdar, to je moje edino varstvo! — je dejal Brichet.

— Končno boste vendar moral storiti . . . izlepa ali izgrda, — je odgovoril Colard s poudarkom.

IX. Brichetovo nadaljno ravnanje je le še bolj utrdilo mnenje o njegovih dušnih zmocnosti. Dočim je preje tako odločno vztrajal na onem srmatotnem možitvenem načrtu, se je zdelo, da hoče sedaj stvar zavleči za negotov čas.

Skoraj bi se bilo dalo celo misliti, da je popolnoma opustil ta načrt, če bi se bilo vedelo, da je pregovoril de Lozerila, da naj stanuje pri njem, in da je le-ta živl pri njem kot zet pri tasi.

V resnici tudi štirinajst dni po zgoraj opisanih dogodkih razum de Lozerila ni nič več v palači resno mislil na možitev Pavline z de Lozerilom.

Po presenetljivo ugodnem sprejemu svoje ženine ponudbe se je de Lozeril vzdal blodnji, da bo že v najkrajšem času inel v svojih rokah milijonsko dedščino.

Nadaljnji dogodki pa so mu prav kmalu dali povod, da se je začel povpraševati, ali ni vse morda le slaba šala, ali pa če ni Brichet v resnici zblaznel, kot se je zatejvalo splošno.

Stvari so se namreč razvijale tako-le: Kakor hitro se je predstavil v palači, ga je Brichet ves vesel nastanil v krasni sobi, in mu potem, ko je sam vse ukrenil glede opreme sobe, dejal smehljaje se:

— Jejte, pijte in spite, kolikor in kakor najbolj morete, ter bodite prepričan, da sem vam zelo naklonjen.

Odtlej pa tudi v nameravani ženitvi ni izpregovoril niti besedice več.

Kedarkoli je de Lozeril sprožil zopet to stvar, je Brichet vselej zmigal z rameni in ga vprašal:

— Ali se vam mudi tako zelo, da bi zlezl v zakonski jarem?

— Ne, toda videl bi pa vsaj rad, da bi se določil neki rok.

— Vaš rok bo tudi moj . . . namreč tisti, ki ga določite vi sporazumno s Pavlino . . . Glejte torej, da boste čim bolj dvoril svoji bodoči soprogi, da jo pridobite za to, da se izreče za čim najkrajši

rok, kar želim tudi jaz, — mu je odgovoril potem Brichet.

De Lozerilu pa je bila dvoritev Pavline zelo težavna, ker Pavlina ni prihajala iz svoje sobe. Najmanj dvajsetkrat se ji je de Lozeril že hotel pokloniti, toda vsaki-krat mu je Colard zastavil vhod, javljajoč mu vselej:

— Gospodična ne sprejema posetov.

Ko se je de Lozeril nato vrnil k Brichetu, da bi se mu pritožil zopet svojo nevidno zaročenko, mu je Brichet odgovoril dobrosrčno:

— Malica je nekoliko boječa. Dajte ji časa, da se bo mogla privaditi vabljivi misli, da postane vaša soproga.

Pavlina pa se je tako odločno branila te namisli, da si je de Lozeril po preteku štirinajstih dni dejal vse besen:

— Kakor se zdi, so se tu dogovorili vsi ljudje, da me bodo imeli za norca.

Kajti tudi Hanibal je bil soudežen pri nesrečnem poteku de Lozerilove stvari. Ze dve uri po de Lozerilovi preselitvi v palačo je prišel v njegovo sobo ter ga pozdravil z naslednjim nagovorom, kate-

— Nikdar, to je moje edino varstvo! — je dejal Brichet.

— Končno boste vendar moral storiti . . . izlepa ali izgrda, — je odgovoril Colard s poudarkom.

IX. Brichetovo nadaljno ravnanje je le še bolj utrdilo mnenje o njegovih dušnih zmocnosti. Dočim je preje tako odločno vztrajal na onem srmatotnem možitvenem načrtu, se je zdelo, da hoče sedaj stvar zavleči za negotov čas.

Skoraj bi se bilo dalo celo misliti, da je popolnoma opustil ta načrt, če bi se bilo vedelo, da je pregovoril de Lozerila, da naj stanuje pri njem, in da je le-ta živl pri njem kot zet pri tasi.

V resnici tudi štirinajst dni po zgoraj opisanih dogodkih razum de Lozerila ni nič več v palači resno mislil na možitev Pavline z de Lozerilom.

Po presenetljivo ugodnem sprejemu svoje ženine ponudbe se je de Lozeril vzdal blodnji, da bo že v najkrajšem času inel v svojih rokah milijonsko dedščino.

Nadaljnji dogodki pa so mu prav kmalu dali povod, da se je začel povpraševati, ali ni vse morda le slaba šala, ali pa če ni Brichet v resnici zblaznel, kot se je zatejvalo splošno.

Stvari so se namreč razvijale tako-le: Kakor hitro se je predstavil v palači, ga je Brichet ves vesel nastanil v krasni sobi, in mu potem, ko je sam vse ukrenil glede opreme sobe, dejal smehljaje se:

— Jejte, pijte in spite, kolikor in kakor najbolj morete, ter bodite prepričan, da sem vam zelo naklonjen.

Odtlej pa tudi v nameravani ženitvi ni izpregovoril niti besedice več.

Kedarkoli je de Lozeril sprožil zopet to stvar, je Brichet vselej zmigal z rameni in ga vprašal:

— Ali se vam mudi tako zelo, da bi zlezl v zakonski jarem?

— Ne, toda videl bi pa vsaj rad, da bi se določil neki rok.

— Vaš rok bo tudi moj . . . namreč tisti, ki ga določite vi sporazumno s Pavlino . . . Glejte torej, da boste čim bolj dvoril svoji bodoči soprogi, da jo pridobite za to, da se izreče za čim najkrajši

rok, kar želim tudi jaz, — mu je odgovoril potem Brichet.

De Lozerilu pa je bila dvoritev Pavline zelo težavna, ker Pavlina ni prihajala iz svoje sobe. Najmanj dvajsetkrat se ji je de Lozeril že hotel pokloniti, toda vsaki-krat mu je Colard zastavil vhod, javljajoč mu vselej:

— Gospodična ne sprejema posetov.

Ko se je de Lozeril nato vrnil k Brichetu, da bi se mu pritožil zopet svojo nevidno zaročenko, mu je Brichet odgovoril dobrosrčno:

— Malica je nekoliko boječa. Dajte ji časa, da se bo mogla privaditi vabljivi misli, da postane vaša soproga.

Pavlina pa se je tako odločno branila te namisli, da si je de Lozeril po preteku štirinajstih dni dejal vse besen:

— Kakor se zdi, so se tu dogovorili vsi ljudje, da me bodo imeli za norca.

Kajti tudi Hanibal je bil soudežen pri nesrečnem poteku de Lozerilove stvari. Ze dve uri po de Lozerilovi preselitvi v palačo je prišel v njegovo sobo ter ga pozdravil z naslednjim nagovorom, kate-

— Nikdar, to je moje edino varstvo! — je dejal Brichet.

— Končno boste vendar moral storiti . . . izlepa ali izgrda, — je odgovoril Colard s poudarkom.

IX. Brichetovo nadaljno ravnanje je le še bolj utrdilo mnenje o njegovih dušnih zmocnosti. Dočim je preje tako odločno vztrajal na onem srmatotnem možitvenem načrtu, se je zdelo, da hoče sedaj stvar zavleči za negotov čas.

Skoraj bi se bilo dalo celo misliti, da je popolnoma opustil ta načrt, če bi se bilo vedelo, da je pregovoril de Lozerila, da naj stanuje pri njem, in da je le-ta živl pri njem kot zet pri tasi.

V resnici tudi štirinajst dni po zgoraj opisanih dogodkih razum de Lozerila ni nič več v palači resno mislil na možitev Pavline z de Lozerilom.

Po presenetljivo ugodnem sprejemu svoje ženine ponudbe se je de Lozeril vzdal blodnji, da bo že v najkrajšem času inel v svojih rokah milijonsko dedščino.

Nadaljnji dogodki pa so mu prav kmalu dali povod, da se je začel povpraševati, ali ni vse morda le slaba šala, ali pa če ni Brichet v resnici zblaznel, kot se je zatejvalo splošno.

Stvari so se namreč razvijale tako-le: Kakor hitro se je predstavil v palači, ga je Brichet ves vesel nastanil v krasni sobi, in mu potem, ko je sam vse ukrenil glede opreme sobe, dejal smehljaje se:

— Jejte, pijte in spite, kolikor in kakor najbolj morete, ter bodite prepričan, da sem vam zelo naklonjen.

Odtlej pa tudi v nameravani ženitvi ni izpregovoril niti besedice več.

Kedarkoli je de Lozeril sprožil zopet to stvar, je Brichet vselej zmigal z rameni in ga vprašal:

— Ali se vam mudi tako zelo, da bi zlezl v zakonski jarem?

— Ne, toda videl bi pa vsaj rad, da bi se določil neki rok.

— Vaš rok bo tudi moj . . . namreč tisti, ki ga določite vi sporazumno s Pavlino . . . Glejte torej, da boste čim bolj dvoril svoji bodoči soprogi, da jo pridobite za to, da se izreče za čim najkrajši

rok, kar želim tudi jaz, — mu je odgovoril potem Brichet.

De Lozerilu pa je bila dvoritev Pavline zelo težavna, ker Pavlina ni prihajala iz svoje sobe. Najmanj dvajsetkrat se ji je de Lozeril že hotel pokloniti, toda vsaki-krat mu je Colard zastavil vhod, javljajoč mu vselej:

— Gospodična ne sprejema posetov.

Ko se je de Lozeril nato vrnil k Brichetu, da bi se mu pritožil zopet svojo nevidno zaročenko, mu je Brichet odgovoril dobrosrčno:

— Malica je nekoliko boječa. Dajte ji časa, da se bo mogla privaditi vabljivi misli, da postane vaša soproga.

Pavlina pa se je tako odločno branila te namisli, da si je de Lozeril po preteku štirinajstih dni dejal vse besen:

— Kakor se zdi, so se tu dogovorili vsi ljudje, da me bodo imeli za norca.

Kajti tudi Hanibal je bil soudežen pri nesrečnem poteku de Lozerilove stvari. Ze dve uri po de Lozerilovi preselitvi v palačo je prišel v njegovo sobo ter ga pozdravil z naslednjim nagovorom, kate-

— Nikdar, to je moje edino varstvo! — je dejal Brichet.

— Končno boste vendar moral storiti . . . izlepa ali izgrda, — je odgovoril Colard s poudarkom.

IX. Brichetovo nadaljno ravnanje je le še bolj utrdilo mnenje o njegovih dušnih zmocnosti. Dočim je preje tako odločno vztrajal na onem srmatotnem možitvenem načrtu, se je zdelo, da hoče sedaj stvar zavleči za negotov čas.

Skoraj bi se bilo dalo celo misliti, da je popolnoma opustil ta načrt, če bi se bilo vedelo, da je pregovoril de Lozerila, da naj stanuje pri njem, in da je le-ta živl pri njem kot zet pri tasi.

V resnici tudi štirinajst dni po zgoraj opisanih dogodkih razum de Lozerila ni nič več v palači resno mislil na možitev Pavline z de Lozerilom.

Po presenetljivo ugodnem sprejemu svoje ženine ponudbe se je de Lozeril vzdal blodnji, da bo že v najkrajšem času inel v svojih rokah milijonsko dedščino.

Nadaljnji dogodki pa so mu prav kmalu dali povod, da se je začel povpraševati, ali ni vse morda le slaba šala, ali pa če ni Brichet v resnici zblaznel, kot se je zatejvalo splošno.

Stvari so se namreč razvijale tako-le: Kakor hitro se je predstavil v palači, ga je Brichet ves vesel nastanil v krasni sobi, in mu potem, ko je sam vse ukrenil glede opreme sobe, dejal smehljaje se:

— Jejte, pijte in spite, kolikor in kakor najbolj morete, ter bodite prepričan, da sem vam zelo naklonjen.

Odtlej pa tudi v nameravani ženitvi ni izpregovoril niti besedice več.

Kedarkoli je de Lozeril sprožil zopet to stvar, je Brichet vselej zmigal z rameni in ga vprašal:

— Ali se vam mudi tako zelo, da bi zlez

čan in ravno, ako si ogledamo danes naše železnice, uvidimo, kako se je delalo mrisjaki brez glave. Pustimo južno železnico na strani ter pristopimo k takozvani drugi železni črti Dunaj-Trst, po naše k boljšinski progi, ki je bila poprej glavna proga tržaške direkcije. 30 let so se kregali razni zavodi, društva itd. zanjo, nastala sta dva taborja in dve premenjeni progi. Ena, takomenovana predliška ali koroška črta je bila ideal Korošcev in Nemcev sploh, druga pod Ljubljemo in skozi Idrijo pa je bila predmet zanimanja od strani Slovencev in vojaške oblasti. Danes vidimo, kje smo s to progo. Vsled vojnih dogodkov je promet prerušen in vse umetne stavbe, prekopi itd. razstreljeni in poimljeni. Pa ta slučaj ni edin, ki pravi, da se celo pri takih izdatkih ni gledalo na stvarnost, pač pa so igrali temni nemški interesi tudi svojo ulogo vanes. Nočemo izgubljati besed o raznih drugih progah, le nekaj še omenjamo, moramo kot dobri Jugoslavlani —

Leta 1914., 22. majna, so zvečali Ljubljano s Karlovcem s takozvano beokranjsko železnico. Naša uprava je v vsi skrbnosti in lepoto spremljala ta novi del iz Novogamesta do Bukjarsceve, in celo stara dolenska proga je dobila hitrejšo vožnjo in vsaj oddaleč nekoliko modernije lice s tem, da so postavili pri postajah vsaj začasno varnostne znake, (signale, razsvetljavo itd), prečnice ob cestah itd. Toda kaj nam pa vse to pomenja, ako ni ravno istega ukrenila ogrska državna železnica na progi Bujarije-Karlovec. Ako se hoče potovati iz Ljubljane v Karlovac, se mora prestopiti v Bujarije na ogrski vlak, in natv se ta lokalna klopotija prav počasi ob Kolpi pomika tla proti Karlovcu, tako da ima potnik vedno strah pred kako kopeljo v Kolpi. Proga je zidana namreč čisto po ogrski. Zvezna linija iz Ogulina-Oštarije v Pribudje v Dalmaciju pa tudi še ni gotova. O pomenu zvezne Dalmacije z ostalimi našimi deželami skozi Liko, Hrvatsko je neotrebno govoriti, saj je jasno to samo. Gre tu edino za to, da se preuredi sedaj pri sklepanju zopetne pogodbe z Ogrsko tudi to vprašanje in tem smislu, da se mora nemudoma zveza med Ljubljano in Bujarije oz. posebno pa črta Bujarije-Karlovec preurediti za 70 kilometrsko vožnjo z vsem potrebnim materialom in varstveno službo. Zadrževali naj to naši ljudje na Dunaju, da ne bo prepozno.

Nadžniki na vseh večjih postajah so ali Nemci ali pa nemškutariji. Imamo pa še posebno pasno železniških koritarjev, ki na jako nevarjški način, puste tudi narodnostno prepričanje na strani, povsem mirno trpe te krivice, nasprotno jim še zagovarjajo.

Kako lahko stališče ima potem ravnotežnost napram resnično zavednim in proti krivici protestirajočim uradnikom. Saj so vsi ljudje zadovoljni z nami in našimi naredbami, kaj hoče več. Se glas odgovor Nemcev, in tako naši narodnostno kleplazeci kvarijo nam vse napore v pravi nič. In imamo jih precej takih ljudi, ki se delajo Jugoslavlani in Slovence, so pa za hrbtom največji škodljivci, ker nimajo poguma, povedati Nemcem v brke, kar jim gre. Znani so nam slučaj, ko so nam ravno taki lazi-narodnjaki izpodrinili zavese naše ljudi iz boljših postaj. Vsak železničar jih pozna.

Postaja večjega pomena kot Gorica, Trst, Jesenice itd. so vse nemška last. Saj je širši javnosti znano delovanje Wieserja v Gorici. Mož je preskočil prvič prav mnogo boljših, dobro kvalificiranih Slovencev, drugič je bil popolnoma nesposoben kot uradnik, pač pa je znal zanirati na gorški postaji naš živeli, in sobena sila ga ni mogla spoditi iz njegovega pašalika. Šele vojna ga je dvignila, ker so uvidili končno, da je za nič. In sedaj ga sliho Tržčanom na državnih kolidvor. — Naše višje uradnike so s takimi možmi hoteli nadzorovati; imamo slučaje za to, in to z ljudmi, ki so paktirali v »neodrešenih« zemljah z najhujšimi sovražniki Avstrije — z irredentisti. Tako daleč je segala slepa mržnja Nemcev do nas. — Kako se je pod takimi razmerami godilo našemu nizjemu oboju, je vsakemu jasno. Načelnik tujelega rodu gotovo ni imel razumevanja in poznanja naše železničarske duše, sovražil je naše ljudi in narod, in neznanost je bilo vsled tega služiti pod takimi razmerami. Restavracije nemške, kjer se je hajalo kot mikler v čisto nemških krajih, siljenje naših železničarskih otrok v nemške šole, uradni

remu vključ njegovi robotosti ni bilo mogoče odkriti jasnosti:

— Dragi moj de Lozeril, prišel ste v to hišo proti moji volji in proti mojim koristim. Dokler gre samo za to, da prazniče steklenice starega nora in se pitate za njegovo mizo, ne bom ugovarjal. Ker pa vaša nameravana ženitev meri na delitev mastne pečenke, ki bi jo hotel jaz ohraniti za samo Avroro, vas obveščam že naprej, da bi vam, če bi vi hotel v resnici izvesti svoj naklep, vaše ženitvene načrte pregled temeljito in za vse čase.

Nato pa je kapitan še ponovil, poudarjajoč vsak zlog:

— Toda temeljito in za vse čase, ali me razumete? Izvzemite to točko bova živela tu skupaj kot dva dobrostrana lopova.

— Poleg tega, da se je hotel izogniti dozvedev, češ da se boji Hanibalovih grozeč, je imel de Lozeril še drug vzrok, da bi ostal v Brichetovi palači: kakor mu je namreč sporočila maršarka, da se zgodi, je videl listi den, ko se je naskočil v palači, da je notar Budonina pričel veliko nabavljati listino, v kateri je stliti omenjeno tri milijone, in jo izročil Brichetu.

jezik nemščina, ali ni to pač slabo vplivalo na ljudi, na narod? In odtujala se je železnica prebivalstvu, in naše ljudstvo smatra to napravo za nekaj tujeega, nas sovražnega. Toda konec tem razmeram se bliža, mora priti, saj se giblje vsa naša država v novih sferah, in tudi v slovensko železniško mizerijo bo prodril žarek svobode, enakosti in bratstva.

Kot je še nekoliko zastopano prometno oboje po Slovincih in Hrvatih, tako pogrešamo sploh naših zastopnikov v progo nadzorovalni službi in v prometno-kontrolni stroki. Tu se pač na vseh progah opazuje sami Nemci, ki sikanirajo podrejeni progi in prometni personal do skrajnosti. Ali se ne spominja vsak železničar do skrajnosti zagriženega, ošabnega kontrolorja Soyke, ki je že s svojimi odurnim in neprijaznim vedenjem ter svojo nezadržano strogostjo, ki je včasih bila aberditska, obujal vse drugo kot spoštovanje. In če je bil že načelnik kontrole, kakšni so bili njegovi podrejeni kontrolorji? Kazni so ravno tako deževali kot razni odloki in graje. Znani so pripetljaji, ko os gospod Soyka zahtevali, da mora znati najpreprostejši delavec nemško. Seveda, saj drugače ne bi železnica sploh tekla in vse bi bilo narobe. Pri tem kratem človeku so se učili drugi istega tona, in skrajni čas je bil, da so tega človeka poslali zonet tja, odkoder je prišel. In glej čudo — Soyka je še — mi pa smo ostali in bomo, videli pa bomo vrsto ljudi, ki pojdejo za njim.

Sploh dobi človek po progah vtis, kakor da bi bil v deveti deželi. Napis, govornica uslužbenec, restavracije, vse je v vednem protisloju z prebivalstvom. Tujec na prvi pogled misli da je kje na Bavarskem, ko pa ogovori koga, seje opazi, da ga domačin ne razume. Zato je tudi tujina, tui nam prijazno inozemstvo vedno mislijo, da biva v Sloveniji nemški roj. Pa temu ni tako. Mi prebivamo na svoji lastni zemlji, ki je zemlja slovenska, del jugoslovenskega ozemlja in ki je dovoljno dokazala, da je vredna večjega uvaževanja kot dosedaj. Vsled tega se enkrat zahtevamo konec tem razmeram in krivicam. Z veseljem pa pozdravljamo zopetno gibanje naših železničarjev za svojo organizacijo ter jim kličemo: Naprej do skrajnosti proti nasilju — za pravico! — Tacitus.

iz španske Amerike.

II. Miguel Hidalgo.

Prihod Napoleoneve dinastije na španski prestol je povzročil v obširnih prekomorskih nabeinah, ki jih je posedovala Španka, globoko zmešnjava in nered.

Ce je na Špankem obstajala Francozom sovražna stranka, pa je bilo nasprotstvo proti novi vladi v kolonijah morda splošno. Z razliko, da so na Špankem pristali o stranjene bourbonske dinastije skušali spraviti sivari v prejšnji stan, kar je imelo za posledico tisto dolgo, na čudovitih dogodkih tako bogato vojno, ki jo francoski in angleški zgotovinarji označujejo za polotoško ali špansko vojno — vojno, ki je obrabljala in unicila t korekci cvet francoskih armad ter kontakla (s pomočjo Angležev) s preganjem Francozov iz španskega ozemlja, mentem ko so prekomorske španske kolonije, zavedajoč se nekrat, da se nahajajo osvobodjene vsake oblasti (ker je legitimna dinastija, ki so jej bile podložne, nehala vladati, oni uzurpatorični pa se n so hoteli podvreči), sklenile ravnati se po načelu samoodločevanja narodov (sedaj jako aktualno vprašanje) in urediti med seboj svoje stvari s tem, da so ustavljali časne vlade, slične oni pristavev Bourboncevev na Špankem, ustanovljeni v Cadixu. V to svrhu, in pod prevezo da hočejo ubogati edinole Ferdinanda VII. in ne Josipa Bonaparte (brata Napoleona I), so ameriški naseljenci prisilili razne generalne kapitane (krajveje namestnike) in podkraja, da so podelili kolonijam konstitucionalne svobode, zakone in pravice, p smenajoč demokratsko konstitucijo, ki jo je proglašila španska provizorijna vlada v Cadixu kot protitež napoleonski madriški vladi. Tam pa, kjer so se podkraji pokazali omahljivi v zasledovanju teka časa in zdravega uma, so ameriški kolonisti krakomelo odstavili kraljeve namestnike in oblasti in ustanovili (sicer še vedno v imenu Ferdinanda VII., oziroma španskega časnege parlamenta) provizorijne vlade.

V Mehiki je bil vi ekralj Iturrigaray sicer pripravljen dati zahtevajočemu naru svobodno ustavo, a mu je v zadnjem trenutku preprečila inkvizicija, ki je bila taktič še vedno močna posebno v prekomorskih nabeinah. Audencia (najvišja sodnaja) in Real Acuerdo (kraljevi svet).

Te tri ustano e so bile jako uplívne in skoraj samogospodujuče — posebno inkvizicija, ki je nadzorovala celo kraljeve namestnike — in ki so bile sestavljene izključno iz pristnih Špancev, rojenih na iberškem polotoku.

Člani kraljevega sveta namreč niso hoteli mehiškemu ljudstvu in ameriškim naseljencem sploh priznati nobene e-akopravnosti in sodelazbe pri vladi, ki je bila od nekad poverjena edinole Špancem. Iz vlade so bili izključeni celo v Ameriki rojeni Španci (Kreoli). Ker pa je Iturrigaray odločno pristal na izvršitev svojih poštenih namenov, dobro se zavedajoč, da bi bilo treba v nasprotnem slučaju računati s opravičenim ogorčenjem razočaranih ljudskih množic — ga je „Real Acuerdo“ sporazumno z „Audencia“ in z „Inkvizicijo“ ne le odslavil in ga dal aretirati ampak ga je tudi pod obojbo radi velezdaje (č), „ker da je podkraj (tako so obrazložili) v ulemili so nepotrpež, nepravično dejanje) s tem, da je hotel proglašiti svobodne konstitucije, ne da bi si bil prej zagotovil privojeno kraja (ki pa v resnici ni ob toj l več, potem, ko ga je Napoleon prisilil do

odstopa) zakrivil samolastno dejanje, v led katerega bi se bila kraljeva oblast in pravice pokrajšale, z ozirom na to, da je kraljeva oseba edina merodajna odločevala o urejevanju prekomorskih naselbinskih stvari...“ (Alaman).

Resnica pa je, da je vicekralj postopal popolnoma zakonito, ker je hotel posnemati in sle ti sklepom Cadixkega provizorijnega parlamenta, ko je tedaj kot upravičen samovladar radl odsotnosti vladarja, proglašil neko konstitucijo na demokratski, svobodni podlagi ne samo za iberški polotok, ampak tudi za vse ameriške naselbine.

Ampak Španci se niso zadovoljili samo z odstranitvijo podkrajve osebe, začeli so tudi kruto preganjati vse uplívne mehiške šole, radi tega, ker so bili tako pogumni, da so se potegovali za narodove pravice.

Posledica navedenega nepremišljenega naglega čina kraljevega sveta je bila — kakor so to svarilo prerokovali ljudje zdravega uma — obožovana ustaja mehiškega naroda.

Ta prva ustaja je bila sicer omejena samo na urojeno prebivalstvo (Indijance) in na Mestice (ljudi belega očeta in indijanske matere, ali narobe) in število Kreolov (v Ameriki rojeni Španci) je bilo neznamno, in to radi tega ker Indijanci v svojem sovrstvu proti španskim tlačiteljem niso delali nikake razlike med ljudmi belega pokolenja rojenimi na Španskem, in onimi, rojenimi v Mehiki.

Na čelo tej ustaji, ki je izbruhnila 16. 9. 1810, se je postavil Hidalgo, ki je znal v kratkem ča u spravi skupaj veliko, četudi slab oboževano armado.

Miguel Hidalgo y Castilla (Polindijanec), je bil župnik malega mesta Dolores, človek gotove izobra be, odločne delavne naravi in strasen ljubitelj svoje domovine.

Ko se je odločil, da prevzame vodstvo ustaškega gibanja, je bil v 60. letu starosti. Rodil se je — kakor tudi Luca Aaman, najboljši zgodovinar mehiške neodvisnosti — leta 1747.

Hidalgo je začel takoj razvijati čudovito marljivost in znal je pridobiti za domovinsko stvar tudi nekoliko kreol-kh oficirjev, ki so služili v španski armadi in ki jim je pripadla nehalena naloga: disciplinirati in izvečati vsi tisto množico poldvih ljudi.

Zal, da je bila že prva, po Hidalgo nad kraljevimi četami izvojevana zmaga pri Guanaxato, omadeževana po podli krutosti: zavetje navedenega mesta se je vršio v znamenju klanja ne samo vseh Špancev, ampak vseh ljudi belega pokolj nja sploh, so-li bili oboženi ali ne. In zdi se, da ni Hidalgo niti najmanj zganil, da bi s svojo avtoriteto skušal prepreči to ostudno klanje tolikih nesrečnikov, ki niso ničesar zakrivilii.

V indijanski množici, ki je sledila Hidalgo, se je zdelo, da hoče hipoma izbruhniti skozi toliko generacij zadržana mržnja vsed kreol-kh trpljenja. Stara kraljevočina narav Aztekov, ki je bila s prevzetjem kristjanske vere bolj omenata nego pogasena, se je nametrala vzbudila in plamen razgritih stasii. Morda se ne bi bilo posrečilo Hidalgo brzdati pitane, jeze in maščevanja žejne mase, a krivda njegova je bila, da tega ni skušal stariii. In tudi pozneje v Valladolidu in Guadaluksari je povsem hladno odredil usmrtev vseh Špancev, ki so bili zaklani „in oči“ (Chevalier). Gotovo, za take grozovitosti ne velja noben izgovor, ampak Hidalgo ni skušal dokazati nemožnosti brzdanja kraljevočne instikta Indijancev na podlagi neke ne remagljive fatalitete. Zdi se raje, pravi Chevalier, da je hotel Hidalgo, kot hladen politični kalkulator, in posnemajoč tudi zgled francoske revolucije, terorizirati Špance, da bi jih z uničenjem in klanjem prisilil zapustiti deželo, ali pa tudi, da je smatral v s sistematičnem uničevanju ljudi belega pokolenja glavni predpogoj za osvoboditev, in za to, da pride indijansko in mestično pleme do vlade.

Glovo je, da je to nečloveško klanje pripadnikov belega pokolenja odtujilo osvobodni domoljubni sviri srca vseh Kreolov, ki so se z gnjusom odrekli vsakega sodelovanja s Hidalgo; z odsotno s jo Kreolov pa je trpela ustaja na pomanjanju najbolj inteligentnih in zavednih slojev prebivalstva. Tudi ni čudno, če so pozneje Španci pri ukrofitvi ustaje postopaj s krvavo strogostjo in brez usmiljenja.

Dne 28/10/1810. je Hidalgo premagal š enk at Španke čete pri Toluiki, to je, ne daleč od mehiške prestolnice, a kralu nato, in sicer dne 21/3/1811, je bila njegova armada popolnoma premagana in razpršena po Špancih pod vodstvom generala Calleja, ki se je imel zahvaliti za to zmago v prvi vrsti kreolskim regimentom, ki so se stavlili odločno na stran Špancev.

Par mesece pozneje pa je Hidalgo sam vsled izdajstva padel Špancem v roke, ravno, ko se je neumorno trudil, da bi z novo reorganiziral ustaške čete. Obsojen je bil na smrt in kazen se je tudi izvršila. Mehiškani zgodovinar Alaman, njegov sodobnik, ga označuje za človeka dobrega srca in čisteza značaja, akornu mu očita častiljepnosti. Mi smo mnenja, da uzrok, radi katerega je Hidalgo vzvišenost gibanja za neodvisnost ončasni s prelitem tako nejožne krvi, tici v tem, da se ni upal za-braniti svojim Indijancem izvrševanja navedenih zločinskih dejanj, ker se je bal, da bi izgubil nad njimi pridobljeno veliko nadvlado in avtoriteto, da je torej, samo da bi si ohranil izročeno mu moč in vlado, vsa dobra, plem nita čustva svojega srca žrtvoval častiljepnosti in vladateljnosti.

On sam pa je znal unreti kot človek, ki se popolnoma zaveda dalekosežnosti in veličine storjenega koraka. Dejstvo, da je bil še na predvečer svoje smrti v stanu, sestaviti verze (kakor piše Alaman, kateremu so prišli ti verzi v roke), vsebuje nekaj čudovitega, in je najboljši dokaz o mirni, žele- ni duševni moči tega človeka. Vsekar ostane Hidalgo, kot prvi, ki se je upal

upreti španski strahovladi, vsem Mehičan-cem neizbrisno v spominu. (Dalje v prih. nedeljski številki.)

Razne politične vesti.

Ozirom na dogodke v hrvatskem saboru, v zadnjem zasedanju, sistematično in preračunajno provzročene po Frankovcih in Stipe Radiću, piše socijalno-demokratska »Sloboda«. Namesto neodvisne in svobodne tribune imamo zastupljevalno močvirje, iz katerega se dvigajo udušljivi plini, ki še bolj okužujejo itak že preveč udušljivo atmosfero. Vemo, da je v saboru nekoliiko individuvov ki so deloma delinkventi, pak bi poprej spadali v Stenjevec ali Lepoglavo (kaznilnico), nego pa v sabor. Večina si ni svestna svoje odgovornosti pred narodom, ki je je dal večino, ako nima poguma, da napravi konec orgliam in neodgovornemu razvedvanju sabora. Večina še sodeluje pri teh skandalih, s tem, da nekateri nje zastopniki obračunavajo s temi individuali s katerimi je že obračunal narod in nad katerimi je že usoda zlomila svojo palico. Treba s temi ljudmi obračunati — tako mislimo tudi mi — ali ne v saboru. Če je že v Hrvatski nekaj okrajev, ki pošiljajo v sabor delinkvente in norce, pa je dolžnost sabora kot celote, da se ne da terorizirati od teh ljudi, marveč zavrne naj jih v tiste meje, v katerih morajo biti. Na to treba delati na zborovanjih in v časopisju, ne pa v saboru! Nad glavo nam gori hiša, tisoč narod-poginjajo na frontah, a doma krade savor Bogu dni! In poleg tega se odločuje o usodi našega naroda — morda za stotletja.

Domače vesti.

Smrtina kosa. Kakor smo že večerj na kratko javili, je umrl dne 18. avgusta v Trebčah gospod Josip Hvala, c. kr. višji poštni kontrolor in posestnik pri Sv. Ivanu. S pokojnikom izginja markantna oseba iz vrst slovenskih poštinih uradnikov. Kakor v djaških letih, je bil pokojnik tudi pozneje silno navdušen za narodno stvar in pri tem tudi zelo temperamenten v zastopanju svojih naziranj, vsled česar je prišel često tudi v nasprotje s svojimi sicer somišljeniki. Ne mence se za položaj državnega uradnika je v prejšnjih časih intenzivno sodeloval v našem socijalnem življenju — poprej v mestu, potem pri Sv. Jakobu. Začetkom vojne je bil militariziran, pozneje pa je služboval pri ravateljstvu v Ljubliani. In bil je med tistimi — recimo kar naravnost — nespartmetneži, kakršnih je mnogo med slovenskim uradništvom, ki je čez mero... garal v svoji službi. Ni žel zasluženege priznanja, pač pa je izčrpal — sebe! Boletal je že dlje časa. Bil je rodum iz znane rodoljubne družine »Mišelčev« iz Volč pri Tolminu. Dobojeval je. Naj počiva v miru! Spoštovanina družinama Hvalovi in Štrukljev v Trebčah se enkrat najiskrenejše sožalje.

izpraznjevanje stanovanj v Trstu in okolici. Namestništvo razglašja: Sporazumno s c. kr. primorskim višjim sodiščem se podaljšajo v § 1 odredbe c. kr. primorskega namestništva z dne 17. novembra 1916, št. Pr. 1298/38—15, dež. zak. št. 49 navedeni roki za izpraznjevanje stanovanj do 24. novembra 1917. Za isto dobo ostanejo v veljavi določbe §§ 2 in 3 prvo omenjene namestništvene odredbe.

Revizicija živine in sena v Istri. Deželna upravná komisija naznanja s tem vsem istrskim občinam, da odsedaj dalje morejo živino in seno v Istri rekvirirati samo okrajne politične oblasti.

Zavitki pišemska znamk. Pisemske znamke po 20 in 40 vin. se oddajajo od sedaj naprej na zahtevo in brez zvišanja cene tudi v zavitkih po 500 konadov.

Pomožni odbor za garšičke begunce v Ajdovščini uraduje v občinski pisarni ob sredah in sobotah od 8 do 10 predpoldne. Mestna zastavljavnica. V torek, 21. t.m., se bodo od 9½ dop. do 1 pop. prodajale na dražbi dragocenošii, zastavljene meseca septembra 1. 1915, na rdeče listke serije 138 in sicer od št. 214.601 do št. 216.900, popoldne od 3½ do 6 pa nedragoceni predmeti, zastavljeni meseca avgusta leta 1916, na zelene listke serije 140 in sicer od št. 16.501 do št. 18.301.

Iz Italije. Učiteljska kandidatinja Zora Braz s Srpenice piše prof. I. med druginj to-je: Saluzzo (Piemonte), 21. julija 1917. 20. majnika 1917 sem odšla iz Gorice domov na Srpenico. Od tu ni bilo več izhoda in tako smo doma med tujci prebivali dva meseca in pol. Potem smo se podali v bližino Cedača in smo bivali tam v platnih šotorih 6 tednov. Plice nam znane, (aeroplani), so nas vedno pozdravljale in se potem vračale proti Gorici. Pozneje smo odpotovali v mesto Vercelli, potem v Crescentino, zdaj pa smo tukaj v kraju

Saluzzo. Ne morem vam popisati veselja, ki ga občutimo, ko praviemo kakšno poročilo od svojih iz domovine.

Kazije pri Storfan. Pri nās so se zavarovali na vojno posojilo: po 2000 K: Novak Marija, Stanta Vinco, Seražin Josip, Može Marija, Vran Franja, Lipanja Marija, Turk Alojz, po 1000 K: Zabrič Alojz, Nabergo Vincenca, Dolgan Katarina, Vran Ana, Novak Marija, Slavec Antonija, Pupis Marija, Gec Marija, Žgur Ema, Seražin Marija, Počkar Karolina, Hlača Vincenc, Seražin Ivan, Ščuk Franja, Blača Franja, Slavec Antonija, Pupis Franja, Nabergo Alojzija, Zidar Fran, Rože Josipina, Rože Anzela, Zidar Anton, Majcen Angela, Zidar Alojz, Seražin Josip, Seražin Marija, Orel Marija, Počkar Rudolf, Orel Antonija, Orel Antonija 32.

DAROVI.

Odboru za »vojaški dan« so došli naslednji nadalnji darovi: Glavna blagajna Avstrijskega Lloydja, podružnica Anglo-Avstrijske banke, Navigazione Libera Triestina po K 200; paroplovna družba »Dalmatias«, ladjedelnica San Rocco po K 100; Rih. Dejak, Xydias & C., Ignac Weiss, par. družba »Istria-Trieste« po K 50; Anton Dejak ml., H. & F. Müller po K 30; I. Iras & C., C. F. Lutherer, Cooperativa Cittadina di Consumo po 20 K; Jos. Struckel K 15; I. M. Teuschl, David Luzzatto, V. Mayer po K 10.

Za vdove in sirote (tržaške) daruje g. Tavčer Jakob ob priliki rojstnega dne Nj. Veličanstva cesarja K 20. Denar hrani uprava.

MALI OGLASI

so računajo po 4 stot. besedo. Mestno listkana besede so računajo enkrat več. — Najmanjša pristojbina znaša 40 stotinc.

Kupim drova za ogenj vsake vrste in v vsaki množini Priidem po nje na dom. Zgornji se pri Pellizzari v ul. del'Salice šte. 2 Piazza Barriera vecchia. 1299

Sprejme se mlajša uradnica s perfektnim znanjem nemščine, slovenščine, hitrega slovepija in korespondence. — Prednost imajo one ki so bile v odvetskinih pisarnah. Začetnice izključeno Oglasiti se v Gori ki poslovalnici ul. Lazzaretto vecchio 3, I od 9-12. 1298

Vino belo, opol. žganje ter vermouth prodaja Apollonio, Trst, Amalia 107. 1297

Prodaj tri hišice z zemljiščem — Vnanje-c Josip Guardala Scoglietto 350 1290

Kupim sode za prevoz do 1000 hl. Porobjava Lazzaretto vecchio št. 39. 1291

Sode vinske kupim od 100 l naprej. Petronio št. 2, Gulic. 1294

Malinovec

od 50 kg naprej

prodaja

J. Parčina

Trst, ul. del Gelsi 10

od 11—12 in od 4—5 pop.

Kdor ima naprodaj

ZEMLJIŠČA

v Trstu ali v okolici

naj pošlje svoje natančne pi-smene ponudbe na Ins. odd. Edinosti pod „Zemljišča“.

ZOROZDRAVNIK

Dr. J. Čermak

v Trstu, ul. Poste vecchia 12, vogal ulice delle Poste.

Izdiranje zobov brez bolečine.

Plombiranje. UMETNI ZOBJE

JADRANSKA BANKA

Trst, Via Cassa di Risparmio šte. 5 (lastno postlopie)

Kapital in rezerva K 13.200.000.—

Filijalke: Dunaj Tegethofstrasse 7—9, Dubrovnik, Kotor, Ljubljana, Metković, Opatija, Split, Šibenik, Zadar.

Vloge na knjižice 3½% Vloge na knjižice

od dneva vloge do dneva vzdiga. Rentni davek plačuje banka od svojega. Obrestovanje vlog na tekočem in žiroračunu po dogovoru. Akreditivi čeki in nakaznice na vsa tu- in inozemska tržišča. — Kupuje in prodaja: vrednosne papirje, rente, obligacije, zastavna pisma, prioritete, delnice, srečke, valute, devize, promese itd. Daje predujme na vrednosne papirje in bla-o ležete v javnih skladislih. — Sode deposits. — Prodaja srečk razredne loterje. Zavarovanje vsakovrstnih papirjev proti kurzni izgubi, revizija zrebanja srečk itd. brezplačno. Stavni kredit, remours kredit. — Borzna naročila. — Inkaso. — Menjalnica. — Eskompt menic. Telefonl: 1463, 1793 in 2676. Brzjavl: JADRANSKA.

Uradne ure: od 9 do 1 popoldne